

Η πρώτη μέρα στο σχολείο

Όταν χτύπησε το ξυπνητήρι, ήμουν ήδη ξύπνιος, καθισμένος στο κρεβάτι μου. Για δέκατη φορά βεβαιώθηκα πως δεν έλειπε τίποτα από την καινούργια μου τσάντα. Η κασετίνα, τα μολύβια, η σβήστρα, το πρόχειρο τετράδιο. Σηκώθηκα κρυφά. Πήγα γρήγορα και βρήκα το μικρό γούνινο αρκουδάκι μου, το έχωσα μέσα στην τσάντα και γύρισα στο κρεβάτι μου. Έκλεισα σφιχτά τα μάτια μου για να δει η μαμά πόσο καλά είχα κοιμηθεί, εγώ, που στριφογύριζα σα βούρα όλη τη νύχτα. Ο μπαμπάς άνοιξε την πόρτα.

– Το πρωινό είναι έτοιμο, Αργύρη! Εμπρός, όρθιος, μεγάλε!

Έκανα ότι δεν άκουσα τίποτα. Η μαμά ήρθε να με φιλήσει. Την κοίταξα με μεγάλα έκπληκτα μάτια τάχα, σαν μπούφος. Αλλά ο μπούφος, εκείνο το πρωί δεν πεινούσε. Το στομάχι του έκανε περίεργους θορύβους κι έτσι το γάλα και η φέτα με το βούτυρο έμειναν πάνω στο τραπέζι. Η μαμά επέμενε:

– Μα είσαι μεγάλος πια, μικρούλη μου! Το σκέφτεσαι; Σε μισή ώρα θα βρίσκεσαι στο μεγάλο σχολείο!

Μου είχαν κοπεί τα πόδια. Κρύωνα κιόλας. Αλλά οι μεγάλοι είναι θαρραλέοι. Κατάφερα να φορέσω τα καινούργια μου ρούχα. Όλα ήταν καινούργια, εκτός από το φόβο που είχε αρχίσει από τις διακοπές κιόλας. Στο δρόμο, αφού ήμουν πια μεγάλος, άφησα το χέρι της μαμάς. Δεν ήμουν εγώ σαν όλα αυτά τα πιτσιρίκια που περπατούσαν μπροστά μου. Μόλις όμως αντίκρισα το σχολείο, ξανάπιασα γρήγορα-γρήγορα το χέρι της μαμάς. Μου το έσφιξε δυνατά. Έπειτα μ' αγκάλιασε και δεν ήθελε να μ' αφήσει. Χρειάστηκε να βάλω όλη τη δύναμη για να της ξεφύγω. Ήμουν μεγάλος πια εγώ. Μπήκα στο μεγάλο σχολείο χωρίς να γυρίσω πίσω. Σκούπισα τα μάτια μου. Έκανα τάχα πως μπήκε σκόνη στο μάτι μου. Οι μεγάλοι δεν κλαίνε. Μήπως και στα μάτια της μαμάς είχε μπει σκόνη; Θάρρος. Το μεσημέρι όταν θα έρθει να με πάρει, θα ξέρω να διαβάζω. Σίγουρα. Και να γράφω και να λογαριάζω. Όλα θα τα ξέρω. Θα

ακούω προσεκτικά τη δασκάλα, θα είμαι ευγενικός με τους συμμαθητές μου, δε θα λέω κακά λόγια, θα μπω ήσυχα-ήσυχα στη σειρά μου και δε θα λερώσω τα ωραία μου καινούργια ρούχα.

Η δασκάλα μας ήταν η κυρία Μεταξά. Ήθελε να τη φωνάζουμε Γεωργία και κυρίως όχι «δασκάλα». Ο Κυριάκος, που καθόταν δίπλα μου, είπε:

– Δασκάλα, μπορώ...

Σταμάτησε. Η δασκάλα μας χαμογέλασε. Μετά είπαμε όλοι τα ονόματά μας. Φανή, Γιάννης, Ιουλία, Αναστασία...

Η δασκάλα μας κυρία Γεωργία τα έγραψε στον πίνακα. Κοιταζόμασταν όλοι μεταξύ μας με κάτι χαζά χαμόγελα. Με τι θέλετε να αρχίσουμε; ρώτησε η κυρία μας.

Ο Κωστής σήκωσε το χέρι.

– Με την τουαλέτα κυρία.

Κλοντ Γκούτμαν

